

Nr 1467

av herr Henmark m. fl.

i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 105 med förslag till lag om ändring i rättegångsbalken, m. m.

Propositionen avser lagstadga, att en borgenär har rätt att uttaga inkassokostnader (i den mån dessa icke är obetydliga), att ge fullmakt åt regeringen att i taxeform fastställa storleken av dessa samt slutligen att reglera sättet för deras utkrävande.

Det är i princip riktigt att en försumlig gäldenär ålägges att betala uppkommande inkassokostnader. Det synes också riktigt, att obetydliga sådana kostnader, som exempelvis kostnaden för ett brev eller telefonsamtal, icke debiteras.

Sättet för deras uttagande, deras likställande med rättegångskostnader i samband med rättegång och att krav på inkassokostnader får provas i lagsökningsmål och i mål om betalningsföreläggande är också tillfredsställande. Härigenom vinner man möjlighet till ett relativt enkelt förfarande.

Om vi sålunda i dessa grundläggande frågor tillstyrker bifall till propositionen, måste vi beträffande det i propositionen föreslagna förfarandet, att Kungl. Maj:t skall utfärda bestämmelser med taxor för de ersättningar som får utkrävas och att dessa skall tillämpas vid såväl rättegång som i övriga fall, anmäla en avvikande mening. I propositionen har anförts huru skilda fall av inkassouppdrag kan draga olika åtgärder och kostnader i inkasso. I regel torde fallet vara det, att en försumlig och tredskande gäldenär försäkras större inkassokostnader än en mera skötsam sådan. Om propositionen bifalles kommer en försumlig gäldenär, som dock är så hederlig att han efter relativt litet inkassoarbeta betalar, få betala onödigt stora inkassokostnader under det att en envist tredskande gäldenär åsamkar betydligt större kostnader än han åläggs betala. En borgenär kan givetvis anpassa sin inkassoinsats till kostnader, som motsvaras av utfärdad taxa, men nödgas då att eventuellt i onödan igångsätta ett rättegångs- eller lagsökningsförfarande. Detta är ur gäldenärens synpunkt knappast önskvärt. Det publicitetsförfarande som tillämpas (t. ex. meddelande i Justitia) kan för lång tid framåt skapa svårigheter för denne. Den risk för överdimensionering av krävda inkassokostnader, som eventuellt kan befaras, kan elimineras genom att borgenären åläggs att specificera och efter anmaning verifiera havda kostnader. Domstol, som handlägger rättegång, lagsökningsförfarande och

betalningsföreläggande, är fullt kompetent att bedöma skäligheten i framställda krav. Därest en gäldenär vid förfarande utanför domstol finner framställt krav på inkassokostnader oskäligt, har han möjlighet att föra kravet fram till domstols bedömning.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställer vi

att riksdagen måtte besluta att i det förslag till lagändring som förelagts riksdagen de meningar som ålägger Kungl. Maj:t att utfärda bestämmelser rörande ersättning för inkassokostnader utgår.

Stockholm den 30 april 1971

MARTIN HENMARK (fp)
K. A. LEVIN (fp)

BRITTA BERGSTRÖM (fp)
OLLE WESTBERG (fp)
i Ljusdal